

LA MOSTELETA

<http://lamostela.cat/>

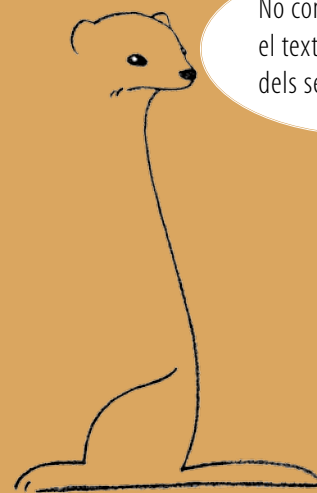

Ai ditosa
 Catalunya!
 qui t'ha vist tant
 rica i plena!
 Ara el rei Nostre
 Senyor declara
 da'ens té
 la guerra.

IA

MIRAR UN QUADRE
 EDITORIAL
 L'AJUNTAMENT INFORMA
 LA GUERRA DELS SEGADORS
 HIMNE DELS SEGADORS (V.O)
 ADN CAMPINS
 EL TEMPS
 FOTOS AIGUAT
 DES DE LA PARRÒQUIA
 LA CONSULTA VETERINARIA

LA MOSTELETA
 A L'OMBRA DEL QUERCUS
 A PEU DE FOTO
 REFRANYS I ENDEVINALLES
 CANÇONS I VIVÈNCIES
 DEVORADORA DE LLIBRES
 L'ESCOLA
 LA CUINA DE LA MERCÈ
 PARTICIPACIÓ CIUTADANA
 ITINERÀRI: ARBRES DELS NENS
 ELS ALTRES CAMPINENCS

No coneixia gens
 el text de l'himne
 dels segadors....

sóc del
**BAIX
 MONT
 SENY**

MIRAR UN QUADRE

ALTRE PIC. TONI COLAU

martí pey

En el número anterior de La Mostela, afirmàvem que els artistes no són il·lustradors científics. Us presentem un segon cas, i amb aquest acabarem.

Parlàvem de Hokusai. De tots els noms que va emprar durant la seva dilatada carrera artística, ens quedarem amb el darrer: Katsushika.

L'obra: Sakura ni taka (Tòquio, Sumida City). El significat de Sakura és el moment que poncellen les flors dels cirerers. Però nosaltres us volem cridar l'atenció sobre el subjecte principal de la pintura. El personatge és un falcó, és evident. No obstant, ja hi tornem a ser. De quina espècie es tracta?

Nosaltres, després d'haver consultat, escrupolosament, el catàleg de rapinyaires del món, ens inclinàrem per especular entre els dos únics possibles per la regió: el grifó *Falco rusticolus* o el falcó sagrat *Falco cherrug*. Cherrug és un nom hindú per anomenar la femella del falcó sagrat.

De fet, de preferència, ens inclinem pel grifó... L'altre, el sagrat, és força improbable, almenys actualment. Fa dos-cents anys... igualment difícil, però no impossible.

Però és que el nostre artista... per què li va pintar el bec de color blau???

Perquè va pensar que faria més patxoca fent joc amb el blau de Prússia, amb el qual acoloria sistemàticament gran nombre de les seves obres?

Fixeu-vos que el falconiforme el tenen captiu, lligat amb una corda a la barana. Si es tractés d'una espècie capturada i que es mantenia presonera per evitar que fugís, potser sí que podríem parlar d'una espècie forana com el Cherrug...

Fetes les nostres cavil·lacions, gaudiu de l'obra perquè és subtil. 🐦

REBOBINANT PER RECTIFICAR

Uns quants números endarrere, La Mostela va encetar una secció anomenada TRIBUNA amb la idea que fos un espai per a tothom qui volgués exposar les seves opinions sobre temes diversos.

Malauradament el temps ens ha demostrat que l'experiència no ha estat positiva, potser per un excés de permissivitat del consell de redacció de la revista que ha deixat que les opinions que s'esperava fossin sobre temes generals i no personalitzats esdevinguessin al final una col·lecció de retrets entre persones, amb l'agreujant que alguns poden haver interpretat que aquesta secció ha estat una plataforma per afavorir el nou alcalde en detriment del seu predecessor. Res més llunyà de les intencions de La Mostela i dels seus redactors.

Amb aquesta editorial volem deixar plena constància de l'afirmació precedent optant per eliminar aquest espai.

El nou alcalde, col·laborador habitual de La Mostela amb la seva secció TINC OPINIÓ, ha exposat que no troba adequat seguir omplint aquest espai des del seu nou càrrec, amb la qual cosa aquest espai també desapareix.

La Mostela disposa d'un espai reservat a l'Ajuntament per administrar al seu gust i on els diferents grups municipals poden expressar i explicar les seves opinions i actuacions i debatre-les si s'escau.

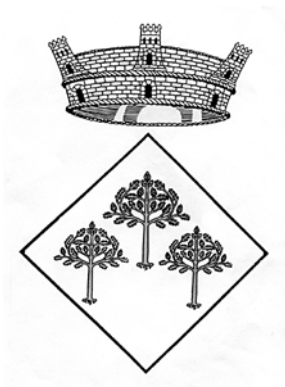
Si algú vol expressar les seves opinions o comentaris sobre temes específics sempre ho podrà fer mitjançant les cartes al Director.

Esperem i desitgem que amb aquests retocs i aclariments La Mostela pugui contribuir a crear i fomentar un bon clima de concòrdia entre tots els campinencs i també a palesar clarament el caràcter absolutament imparcial de la revista en el cas de conflictes personals entre personatges públics del poble. 🍪

consell de redacció

L'AJUNTAMENT INFORMA

REGIDORIA DE PROMOCIÓ ECONÒMICA, EMPRENEDORIA, TREBALL I TRANSPORTS.

SERVEI DE TRANSPORT GRATUÏT AL MERCAT DE SANT CELONI.

Des del novembre del 2014 es va creure convenient posar un servei de transport gratuït per baixar al mercat dels dimecres a Sant Celoni.

L'actual equip de govern creiem que és una bona idea i per això hem intentat mantenir el servei tot i que hem buscat alternatives més econòmiques que el fessin més sostenible. Però no ha estat possible i l'hem hagut de cancel·lar, amb l'esperança de poder-lo restablir ben aviat amb millors condicions.

Ja tenim un servei públic de transport per baixar a Sant Celoni cada dia, només cal que els horaris siguin més racionals i s'adeqüin a les necessitats reals del poble.

Estem treballant per aconseguir-ho.

REGIDORIA D'URBANISME, HABITATGE I MEDI AMBIENT.

AIGUATS.

Finalment l'aigua ha arribat, però com canta en Raimon: «Al meu país la pluja, no sap ploure».

El cap de setmana de l'1 i 2 d'agost vam tenir una tempesta amb força llamps i trons que ens van deixar el poble a les fosques. Degut al període de vacances, es va trigar una mica més d'allò que seria normal a establir la situació.

Per la Mare de Déu d'agost també hem tingut uns aiguats que han fet molta destrossa a camins i rieres. Les dades oficials parlen de 145 l. per m².

Ens ha estat difícil trobar solució a la reparació de camins malmesos per la pluja. Fins que no s'ha acabat el període de vacances no s'han pogut gestionar les peticions d'ajuts econòmics a les entitats supramunicipals.

Heu estat molts els veïns que ens heu ofert ajuda i col·laboració per

foto: ajuntament

foto: g. casanovas

EL MONTSENY TAPAT PER LA TEMPESTA

trobar solucions més definitives als camins que transiteu, atès que els coneixeu molt bé, i és voluntat d'aquesta regidoria treballar per trobar solucions juntament amb vosaltres, els veïns, de la manera més eficaç, eficient i ràpida possible.

LA PASSERA NOVA.

Durant la legislatura 2007-2011 es va fer un projecte per fer una passera que evités que les persones haguessin de travessar el pont per la calçada amb el perill que això comporta.

Durant l'anterior legislatura, 2011-2015, es va posar en marxa tota la maquinària i el 15 de maig passat van començar les obres. Hi havia una previsió de durada de 4 mesos i s'ha pogut enllestir en 3 mesos. L'obra ha estat una millora considerable per al poble. Era molt necessari fer-la i hem guanyat en bellesa i vistositat a l'entrada del poble. Des d'aquí agraïm a tots els regidors de les dues anteriors legislatures per la tasca d'engegar i portar a terme aquest projecte.

REGIDORIA D'ECONOMIA I HISENDA.

La feina que està fent aquesta regidoria juntament amb els serveis tècnics de comptabilitat municipals no es veu gaire en comparació a les altres regidories... aquí es fa més feina de despatx, però ben aviat veurem resultats.

Estem portant un control més exhaustiu tant dels ingressos com de les despeses per poder valorar i gestionar en tot moment la situació i preveure possibles modificacions i ajustaments del pressupost anual.

De moment s'ha treballat per poder aconseguir una reducció en l'Impost de Bens Immobles que tothom notarà el proper 2016.

Una primera mesura que hem adoptat ha estat demanar a les diferents entitats municipals que ens facin arribar una previsió dels seus programes d'actes per a l'any 2016. D'aquesta manera podrem destinar partides pressupostàries més concretes i precises a aquestes finalitats. Així podem ser més equitatius a l'hora de gestionar les partides pressupostàries destinades a les entitats per part de la regidoria de cultura. Al mateix temps les encoratgem perquè siguin, en la mesura del possible, autogestionades i autosuficients en la seva organització i finançament.

REGIDORIA DE CULTURA, ENSENYAMENT I ESPORTS.

AGERMANAMENT AMB SAINT-GUILHEM-LE-DÉSERT.

Un cop més els nostres agermanats ens han visitat.

Aquesta vegada ha estat una mica diferent de les altres visites, atès que l'organització ha anat a càrrec de la Comissió d'Agermanament.

Aquesta comissió ha estat una bona idea que pot contribuir, i molt, a la finalitat per la qual ens hem agermanat.

Fins ara eren els respectius ajuntaments qui ho portaven endavant i a partir d'ara seran les comissions qui ho faran amb l'ajut i el suport, evidentment, dels respectius ajuntaments.

fotos:ajuntament

L'agermanament ha de ser una cosa del poble i l'ha de gestionar el poble directament. D'aquesta manera es pot actuar amb més llibertat i més igualtat i, sobretot, potenciar i fer créixer la fraternitat entre els nostres pobles. Si aprofitem aquells vincles que ens uneixen i els potenciem, podrem a partir d'aquí crear més vincles fraternals que ens ajudaran a créixer no només com a poble, sinó també com a persones. La valoració dels actes ha estat molt positiva, ressaltant el sopar del dissabte 20 de juny. Els campinencs vam donar una gran mostra d'unitat, participant i col·laborant en l'elaboració del primer plat.

SOPARS I CINEMA A LA FRESCA.

Arran de l'èxit del sopar d'agermanament, seguint el mateix esperit de funcionament i a petició popular, el dia 31 de juliol es va organitzar un "sopar a la fresca" on tothom va poder compartir allò que portava, degustar allò altre que portaven els veïns i acabar "a la fresca" fins que el temps ens ho va permetre... perquè ens va ploure... i molt!, tant va ploure que la segona convocatòria ja no va tenir tant d'èxit. També per la pluja vam haver de canviar la data del cinema a la fresca i passar-ho al dijous dia 27 d'agost, perquè ja teníem la carpa de festa major muntada i podíem aprofitar-la. Aquest any, amb el cinema entraven les crispetes i l'Associació de Joves de Campins va obrir el bar. Tot un luxe!

TROBADA D'ENTITATS.

Tenim 8 entitats enregistrades al poble. Això vol dir que tenim moltes ganes de fer coses, que hi ha un teixit associatiu fort i que cal tenir-ne cura i, sobretot, organitzar-nos per poder treballar tots, cadascú des del seu àmbit d'actuació, en benefici de tots.

Des de l'inici de la present legislatura, l'equip de govern ja s'ha reunit tres vegades amb les entitats per veure de quina manera podem treballar conjuntament, organitzar-nos i ajudar-nos mútuament a tirar endavant els respectius projectes.

Atès que cada vegada es volen organitzar més coses i, si hi ha col·laboració entre entitats, se'n podran fer moltes més, ens cal un sistema organitzatiu actualitzat a les necessitats, la normativa...

Les entitats ja estan treballant per fer els seus respectius programes de cara al 2016, per poder incloure en els pressupostos partides que garanteixin la realització dels actes programats i al mateix temps que tothom tingui les mateixes oportunitats garantides, si més no, en l'àmbit econòmic.

També es comprometen a mirar d'autogestionar-se econòmicament buscant subvencions o promotors que col·laborin en les despeses dels respectius actes.

Per part de l'equip de govern, ens comprometem a tenir enllestida, com més aviat millor, l'actualització del web municipal per donar-los un espai a les entitats i que hi hagi un calendari públic (ara encara no ho és) on tothom pugui consultar els actes que s'estan programant al poble, a incloure en els pressupostos del 2016 partides que garanteixin la viabilitat dels respectius projectes, (presentats abans de l'1

SOPAR A LA FRESCA

fotos: ajuntament

d'octubre del present 2015) i a ajudar en tot allò que sigui possible, ja sigui per via econòmica com per via logística, perquè els actes programats es puguin realitzar.

TROBADA AMB ELS JOVES.

El passat 24 de juliol es va organitzar una reunió de joves del poble a l'ajuntament amb la finalitat d'escoltar les seves inquietuds i necessitats i veure com poder satisfer-les.

A Campins tenim un planter de més de 90 joves d'entre 12 i 30 anys (empadronats). La resta seguim sent joves, però més «d'esperit».

Els joves demanen un lloc on poder trobar-se i estar-s'hi arrezerats i el Casal Municipal és, de moment, el millor que tenim.

Tenim una certa manca d'espai als edificis municipals, però amb una mica d'imaginació i creativitat hem aconseguit endreçar moltes coses i guanyar espai per disposar de dues sales grans (la del pis de baix i una altra al pis de dalt) i mantenir la sala d'informàtica.

El jovent es compromet a fer un bon ús de la sala d'informàtica i tres d'ells s'ofereixen com a responsables de mantenir l'ordre i cura de tot. Tan aviat com sigui possible el pis de dalt estarà a disposició de tots aquells que vulguin fer-lo servir com a sala d'estudi i biblioteca, mentre que a la sala de baix ja hi ha programats cursos i tallers d'estiraments, dansa contemporània i el ja habitual «Pilates».

FESTA MAJOR 2015.

TORNEIG DE FUTBOL.

A proposta de la Penya Barcelonista de Campins s'ha organitzat des de l'ajuntament un torneig de futbol. Podem afirmar que ha estat un èxit, malgrat el poc temps que hem tingut per organitzar-ho.

S'ha desenvolupat sense incidents i tothom s'ha manifestat content i satisfet en tots els aspectes.

CONCURS DE POSTRES.

El mateix ens ha passat amb el concurs de postres. En poc temps s'ha pensat, s'ha publicitat, s'ha organitzat i ha tingut un èxit total. Han estat 12 participants en la categoria adulta i 4 en la categoria infantil. La guanyadora de la categoria adulta ha estat la Gemma Casanovas i de la categoria infantil, la Carme Fugaroles. El jutge va ser en Marc de la Pastisseria Rodellas de Sant Celoni qui, a més de jutjar, va fer de mestre pastisser donant consells i recomanacions als concursants per a properes convocatòries.

TORNEIG DE TENNIS TAULA.

Com cada any, una quarantena de participants han fet que el torneig de tennis taula hagi estat possible. Ha transcorregut amb bona harmonia i companyonia.

De la categoria dels adults, les noies guanyadores han estat: primera Paula Reales, segona Ivette Reales i tercera Moira Costa. Els nois guanyadors han estat: el primer Àlex Ruíz, el segon Genís Purtí i el tercer Miquel Bofill.

EQUIP JUNIORS CAMPINS

fotos: zaragoza

PARTICIPANTS AL CONCURS DE POSTRES

fotos: ajuntament

SOPAR POPULAR.

Ens ha estat complicat encabir 285 comensals sota la carpa de manera que cabessin tots i no donés la sensació de «massa atapeït»... però sembla ser que, tot plegat, no ha anat tan malament atès que sou molts aquells que us heu mostrat contents i satisfets. No obstant això, treballarem perquè l'any vinent encara sigui millor.

Gràcies a tots els que heu participat en el sopar i, a més, heu col·laborat en la recollida selectiva.

L'actuació de l'equip de voluntaris ha estat impecable i des d'aquí volem deixar constància de l'agraïment, no només de l'equip de govern, sinó de tot el poble, per l'esforç, la dedicació i la generositat que han tingut per posar-se al servei del seu poble.

Els joves de Campins ens estan demostrant que són joves, sí, però madurs, seriosos i responsables. Gràcies! Sou genials! Sou el futur del poble i treballarem perquè aquest futur sigui el millor possible per a vosaltres.

GIMCANA.

Per primera vegada, a petició dels joves, s'ha organitzat una gimcana per la festa major. Aquesta vegada ha estat pels joves de més de 14 anys i en el futur, amb més temps, es pensarà per a tothom.

Tots han mostrat la seva plena satisfacció en l'organització i l'alegria en la participació. Gràcies, un cop més, als joves organitzadors per la vostra mostra de responsabilitat i civisme, per la vostra implicació a treballar per la festa major del vostre poble. Gràcies!

ALCALDIA.

COMISSIÓ DE FESTES I CONSELL DE POBLE.

Totes les festes i celebracions que tenim al llarg de l'any són festes populars o religioses lligades a la nostra tradició cultural i les hem de mantenir perquè és el nostre patrimoni immaterial.

Moltes vegades ens trobem celebrant una determinada festa i no sabem per què l'estem celebrant... Cal recuperar l'esperit de cada festa i cada celebració per poder decidir si cal o no seguir celebrant-la i com la volem seguir celebrant. Per això l'actual equip de govern creiem que és important que hi hagi una comissió de festes que s'encarregui de coordinar l'organització dels diferents actes a celebrar al llarg de l'any. Aquesta comissió de festes anirà coordinada amb cadascuna de les diferents entitats perquè es tracta de sumar i anar tots a una.

L'actual equip de govern estem comprovant que moltes vegades des de l'ajuntament s'actua amb una certa inèrcia i, degut a què hi ha tantes coses a valorar i totes amb una certa urgència, la majoria de vegades ens perdem els detalls i la història que hi ha al darrere. Ens cal molta informació per molts motius: per no perdre el contacte amb la gent del poble, amb les seves situacions, amb el passat, amb la història, amb la realitat... Pel que fa a les festes i celebracions creiem que una comissió de festes pot ajudar molt en aquest sentit. Per la

SOPAR POPULAR

fotoj. zaragoza

PARTICIPANTS A LA GIMCANA

resta de la gestió municipal, cal un consell de poble que ajudi a tenir una visió molt més ampla i completa de cada situació. Seria ideal per al bon funcionament de la gestió municipal. Per això, l'actual equip de govern està treballant per poder tenir-ho enllestit tan aviat com es pugui. Necessitarem gent compromesa, responsable i seriosa que vulgui treballar pel poble tant en la comissió de festes com en el consell de poble. T'hi apuntes?

NOU SECRETARI MUNICIPAL.

Des de l'1 d'agost tenim un nou secretari municipal: en Pablo Fernández Fernández.

L'anterior secretària, la Núria Fàbregas, va venir a prestar els seus serveis de manera provisional fins a final de la legislatura 2011-2015. En la presa de possessió dels càrrecs, el passat 13 de juny, el nou equip de govern hem hagut de fer front a la recerca i selecció d'un nou secretari atès que l'anterior secretària no podia seguir exercint a Campins més enllà del 31 de juliol per qüestions estrictament personals.

Hem entrevistat 5 possibles candidats i, finalment, ha estat En Pablo l'escollit per estar col·legiat al Col·legi de Secretaris Interventors i validat per la Direcció General d'Administracions Locals.

En Pablo és de Sant Cugat i també exerceix de secretari a l'Ajuntament de Vallirana.

A Campins el trobareu les tardes de dilluns i dimecres de 5 de la tarda a 8 del vespre.

L'INCIVISME QUE NO S'ATURA.

Seguim tenint mostres d'incivisme en els punts de recollida de deixalles. Cal fer bé la recollida selectiva i deixar-la en el seu lloc corresponent i de manera adequada. No fer-ho ens costa més diners a tots i no estem ni els campinencs en particular ni el consistori en general com per anar fent despeses extraordinàries a causa d'uns pocs que no tenen ganes de fer les coses bé.

Pel que fa a la recollida de mobles i trastos vells, cal recordar que s'ha anunciat diverses vegades els dies de recollida i que a cada punt de recollida habitual hi ha un cartell que indica els dies i els horaris per fer-ho.

Dies de recollida de trastos vells fins a finals d'any:

Dilluns 5 d'octubre.

Dilluns 2 de novembre.

Dilluns 7 de desembre.

L'equip de govern ja hem començat a fer gestions amb el Consorci per a la Gestió de Residus del Vallès Oriental per veure quines possibilitats hi ha per facilitar i motivar els ciutadans perquè millorin la recollida selectiva.

275

Segurament, en arribar aquest número de La Mostela a les vostres mans encara no haurem votat però ja estarem en campanya... El dia

31 d'agost s'ha fet la primera reunió conjunta entre tots els candidats voluntaris a la candidatura «JUNTS PEL SÍ» i les formacions polítiques que formen aquesta candidatura (CDC i ERC) per preparar la campanya.

A dia d'avui a Campins tenim 11 candidats voluntaris!

FESTA DE LA GENT GRAN 2015.

Si no hi ha canvis d'última hora, a l'hora de tancar la redacció d'aquest article (avui dia 31 d'agost de 2015) la previsió per a la celebració de la Festa de la Gent Gran de Campins és fer una sortida a Montserrat el dia 4 d'octubre.

FESTA MAJOR.

Des d'aquí volem agrair als organitzadors i voluntaris tant del torneig de futbol, del concurs de postres, del torneig de tennis taula i de la gimcana la tasca feta de manera totalment altruista i desinteressada. Volem posar en relleu que han estat capaços d'autogestionar-se i autofinançar-se ells sols en qüestió d'un mes.

Estem immensament agraïts i orgullosos dels voluntaris que han treballat en l'organització i servei del sopar popular.

Especialment deixem constància d'agraïment per la família Reales que han dedicat moltíssim temps i energies a l'organització dels actes i a la Verònica Rovira Puppo que ha estat la voluntària més jove amb només 10 anys.

fotos: ajuntament

TOTS HEM DE PAGAR UN SOBRECOST PER LA
MALA CONDUCTA D'UNS POCOS INCÍVICIS

LA GUERRA DELS SEGADORS

ANC CAMPINS PER LA INDEPENDÈNCIA

Enguany fa 375 anys de la revolta popular catalana que va acabar amb la Guerra dels Segadors. Com ja ens va explicar el sr. Joan Portals en la xerrada històrica que ens va oferir el passat dia 10 de juliol, avui en dia ens trobem enfrontats amb l'estat espanyol per motius similars: l'ofec econòmic i els abusos de poder.

Volem recordar que, a les nostres rodalies, tot va començar el dia 1 de febrer de 1640 quan les tropes napolitanes (al servei de Felip IV) van saquejar Palautordera i la població es va refugiar al castell de Fluvià. Els soldats van intentar cremar i forçar la porta. El cavaller Anton de Fluvià, sota la promesa que no farien mal a ningú, els va deixar entrar. Tot i això assaltaren la capella i mataren el cavaller, tres homes i una criatura de 2 anys en braços de la seva mare.

Després, els fets es desplacen cap a Santa Coloma de Farners. Molt resumidament, el terç napolità de don Leonardo de Moles es va voler allotjar a la vila, però els colomencs els van fer fora i van matar l'agutzil reial Miquel Joan de Montodron. Les tropes es van refugiar entre Riudarenes i Mallorquines, tot esperant reforços, però la gent de Santa Coloma ja havia cridat a sometent per defensar-se. El crit a sometent es feia o bé cridant "via fora" o amb el repic de campanes "so metent". Aleshores tot home d'entre 16 i 60 anys havia de reunir-se davant l'església. Explica la història que va venir gent de tot arreu, baixant de les Guillerries i rodalies, arribant-se a ajuntar uns 4000 homes. En els dies posteriors hi va haver diversos enfrontaments, fins que el dia 3 de maig el terç napolità va saquejar Riudarenes i en va cremar l'església (hem de recordar que, en aquell temps, la gent era molt religiosa). Aquest fet atirà encara més la flama de la revolta i feu que el sometent, a partir d'aquest moment, no donés més suport als terços. Els enfrontaments s'intensificaren per la comarca de la Selva fins que, finalment, van acabar amb la crema de totes les cases de Santa Coloma i les que no havien cremat de Riudarenes.

La revolta es va començar a escampar per altres comarques com el Vallès i el Maresme. El 20 de maig van saquejar Breda i, posteriorment, va començar a arribar el sometent del Montseny i les Guillerries per unir-se a la gent de la terra. El dia 21 es van començar a atacar els terços allotjats a Breda, Hostalric i Sant Celoni. A Sant Celoni hi va haver una gran batalla i els terços que van poder escapar, juntament amb la companyia de cavalleria de don Fernando Chirino de la Cueva (conegut com a Chirinos), van fer via cap a Barcelona perseguits pels catalans revoltats. Al cap d'un parell de dies els van atrapar a Sant Adrià del Besòs, van massacrar la cavalleria i van entrar a Barcelona per alliberar als consellers Vergós i Serra, al diputat Tamarit i a la resta de la gent. Els saquejos dels terços i els enfrontaments amb els revoltats van continuar extenent-se pel territori. Finalment, el dia 7 de juny, diada de Corpus, els rebels van entrar a Barcelona fent-se passar per segadors, iniciant-se d'aquesta manera la revolta del Corpus de Sang contra els funcionaris reials, que va acabar amb la mort del virrei de Catalunya Dalmau III de Queralt, comte de Santa Coloma.

Ara, 375 anys després, tenim la nostra revolta. Molt diferent, però igual de contundent. Volem fer un país nou, a la catalana: just, solidari, capdavanter, emprenedor, modern, inclusiu. El 27 de setembre segurament serà una data que marcarà la història del nostre país i tots som importants per la independència. No hi pot faltar ningú!

Versionant el sometent, per aquest 27 de setembre, direm que tota persona en edat de votar està cridada a defensar la terra. Per tant, VIA FORA! CATALANS ARA ÉS L'HORA DE CATALUNYA! 🇪🇺

Daniel Riera i Boix

XERRADA SOBRE LA NOSTRA HISTÒRIA

El divendres 10 de juliol, cinquè aniversari de la primera gran manifestació que inicia el nostre procés cap a la llibertat de Catalunya, l'historiador Joan Portals ens oferí al Casal Antoni Tàpies una conferència organitzada per l'ANC sobre la Guerra dels Segadors i els fets del Corpus de Sang al Baix Montseny.

Conèixer la nostra història referma la nostra identitat. Sabem que aquests fets històrics van originar el poema que posteriorment donà lletra al nostre himne, "Els Segadors". Però potser no és tan conegut que el castell de Fluvià de Sant Esteve de Palautordera, avui casa de colònies, va tenir una rellevant incidència en els esdeveniments.

Durant els últims dies de la primavera de l'any 1640, uns veïns de Sant Esteve de Palautordera es van refugiar al castell de Fluvià per protegir-se dels innombrables abusos de les tropes del rei Felip IV que ocupaven aquestes terres, masos i pobles (inclosa la quadra de Campins). Incomplint els pactes que havien de salvaguardar les vides, les tropes del rei van assaltar el castell i assassinaren el Senyor de Fluvià i les persones resguardades a la capella. Aquesta vil actuació, junt amb d'altres de similars, motivà la revolta dels segadors que el dia de Corpus de 1640 entraren a Barcelona i van acabar amb la vida del virrei.

Amb el rei Felip IV vam perdre la guerra (guerra dels Segadors) i els territoris del Rosselló i part de la Cerdanya. Amb el rei Felip V (11 de setembre de 1714) vam perdre la llibertat, l'autogovern i les constitucions catalanes. Amb el rei Felip VI (27 de setembre de 2015) guanyarem la llibertat: "de derrota en derrota fins la victòria final!" 🇪🇺

Miquel Àngel Ruiz

HIMNE DELS SEGADORS (V.O.)

Catalunya, comtat gran,
Qui t'ha vist tan rica i plena!
Ara el rei Nostre Senyor
Declarada ens te la guerra.

Segueu arran!
Segueu arran,
Que la palla va cara!
Segueu arran!

Lo gran comte d'Olivars
Sempre li burxa l'orella:
-Ara es hora, nostre rei,
ara es hora que fem guerra-

Contra tots els catalans,
Ja veieu quina n'han feta:
Seguiren viles i llocs
Fins al lloc de Riu d'Arenes;

n'han cremat un sagrat lloc,
que Santa Coloma es deia;
cremen albes i casulles,
i caporals i patenes,
i el Santíssim Sagrament,
alabat sia per sempre.

Mataren un sacerdot,
mentre que la missa deia;
mataren un cavaller,
a la porta de l'església,
en Lluís de Furrià,
i els àngels li fan gran festa.

Lo pa que no era blanc
deien que era massa negre:
el donaven als cavalls
sols per assolar la terra.

Del vi que no era bo,
N'engegaven les aixetes,
El tiraven pels carrers
Sols per regar la terra.

A presència dels parents
Deshonraven les donzelles.
Ne donen part al Virrei,
del mal que aquells soldats feien:

-Llicència els he donat jo,
molta més se'n poden prendre-

Sentint resposta semblant,
Enarboren la bandera;
a la plaça de Sant Jaume,
n'hi foren les dependències.

A vista de tot això
s'és avalotat la terra:
comencen de llevar gent
i enarborar les banderes.

Entraren a Barcelona
mil persones forasteres;
entren com a segadors,
com érem en temps de sega.

De tres guàrdies que n'hi ha,
ja n'han morta la primera;
ne mataren al Virrei,
a l'entrant de la galera;
mataren els diputats
i els jutges de l'Audiència.

Aneu alerta, catalans;
catalans, aneu alerta:
mireu que aixís ho faran,
quan seran en vostres terres.

Anaren a la presó:
donen llibertat als presos.
El bisbe els va beneir
amb la ma dreta i l'esquerra:

-On és vostre capità?
On és vostre bandera?-
Varen treure el bon Jesús
tot cobert amb un vel negre:

-Aquí és nostre capità,
aquesta és nostre bandera-
A les armes catalans,
Que ens han declarat la guerra!

Segueu arran!
Segueu arran,
que la palla va cara!
Segueu arran!

ADN CAMPINS

EN RICHARD LEWIS REES

UN CAMPINENC CATALANO-GAL·LÈS,
IRÒNIC, PACÍFIC I CAMALEÒNIC

gemma casanovas
miquel barnola

fotos: c. puche

A en Richard no li agrada gaire que li facin fotografies, però a voltes no fa falta una càmera per fer un retrat, ni que sigui aproximat. A base de desgranar records i vivències, en un català exquisit, amb un sentit de l'humor que li és característic, en Richard ens dibuixa la filigrana del seu periple des del seu País de Gal·les natal, fins arribar a Catalunya i, més concretament, a Campins. "Em considero un privilegiat, pel que he pogut veure i viure des del meu primer contacte amb Catalunya, cap al 1971, amb 21 anys acabats de fer. He vist de prop els anys de la transició, el cop d'estat del 23 de febrer, i el que estem vivint ara... una oportunitat d'or, que, si no l'aprofitem, és que no ens ho mereixem".

HI HAVIA UNA VEGADA, UN PETIT POBLET...

En Richard Lewis Rees va néixer el 28 de juny de 1950 en un petit poblet, al mig del no res, a Gal·les, anomenat Crickhowell. Uns anys abans, en plena Segona Guerra Mundial, la seva família hi va ser evacuada. Corria l'any 1944, quan els alemanys van començar a bombardejar Londres. Va ser política del govern traslladar les famílies amb nens petits fora de les grans ciutats. El pare era a l'exèrcit, i la mare, juntament amb el seu únic germà, deu anys més gran, es va instal·lar en una granja, on va néixer en Richard, sis anys més tard. La ciutat més propera era Brecon, un nucli urbà molt petit, potser la meitat de Sant Celoni, on la família trobava tots els serveis bàsics.

LA LLENGUA GAL·LESA

"Jo sóc un producte com molts gal·lesos... em sap molt greu no parlar gal·lès. El meu pare sí, va néixer en una família on només es parlava gal·lès. El seu contacte amb l'anglès va ser nul, fins que amb cinc anys va haver d'anar a l'escola, on totes les classes es donaven exclusivament en anglès. Tots els nens i nenes es van haver d'espavilar ràpidament, perquè no entenien res del que els deien. Van haver de fer una immersió lingüística bestial. El resultat va ser que, tot i provenir de famílies gal·leses, i ser el pare bilingüe, a casa es parlava en anglès, no en gal·lès, que no se sentia per enlloc".

"Ara la cosa ha canviat molt. En els darrers anys s'ha produït una remuntada important del gal·lès, fruit de la política governamental impulsada pel govern local, la Welsh Office, l'equivalent a la nostra Generalitat, que ho afavoreix. La darrera vegada que hi vaig estar, se sentia parlar gal·lès pel carrer, cosa que em va fer molta il·lusió".

UNA PETITA, PERÒ MOLT ACLARIDORA, CLASSE DE GEOGRAFIA

A molts ens passa que ens fem un embolic, i fem generalitzacions, una mica simplistes, dient "anglès" a tot el que prové de les illes britàniques...

"No és que tingui res contra els anglesos, tot i que històricament, si es repassa la història de Gal·les, o bé la història de les Illes Britàniques, en general, es comprova que els anglesos o anglosaxons han estat tradicionalment els dominadors, "l'enemic". Simplement, jo no sóc anglès, sóc gal·lès. I uns i altres som molt diferents, començant pel caràcter."

"Fem unes distincions bàsiques: 1. Les Illes Britàniques. Tenim una illa gran (Gran Bretanya), on s'ubiquen Anglaterra, Escòcia i Gal·les. Tenim una altra illa, més petita (Irlanda), on s'ubiquen Irlanda del Nord (anomenada Ulster) i la República d'Irlanda. 2. El Regne Unit. Està format per Gran Bretanya i Irlanda del Nord. 3. La República d'Irlanda, que va

assolir la seva independència el 1929, i que no forma part ni del Regne Unit ni de Gran Bretanya.

“Avui en dia, les diferències entre nosaltres, en comptes de al camp de batalla, es resolen en un camp de rugbi: quan acaba el partit, l'equip guanyador convida l'altre al “pub”, on s'emborratxen tots, i... tan amics!”

HUMOR ANGLÈS, FLEMA BRITÀNICA

“Hi ha qui pensa que el famós humor anglès és fi, subtil, com el de la sèrie “Sí, Ministre”, però el cert és que el típic humor anglès és molt escatològic, en la línia de Benny Hill i dels Monty Python, que, tot sigui dit, són productes de Cambridge, o sigui que tenen un nivell cultural elevat”.

“Un altre mite és la famosa flema britànica, cosa d'una certa classe social, producte d'un cert estatus. No es poden fer generalitzacions, perquè són molt perilloses, però es podria dir, tot i la barreja immensa que hi ha avui en dia, que hi ha diferències molt grans, de base ètnica, entre els anglesos, que en el fons són anglosaxons, amb tot el que això comporta, i els gal·lesos, escocesos i irlandesos, que som celtes.

LA UNIVERSITAT DE GAL·LES, UN PROFESSOR MALLORQUÍ, I EL CATALÀ COM A OPTATIVA

“Vaig estudiar hispàniques, llengua i literatura, bàsicament espanyola i portuguesa, a la Universitat de Gal·les, a Cardiff. Teníem un professor que es deia Albert Hauf, mallorquí, de pare alemany, que donava literatura medieval. Paral·lelament, feia classes de català, com a matèria optativa inclosa en el programa. Uns quants ens hi vam apuntar, i a mi, concretament, em va enganxar”.

“Havia pensat fer el doctorat sobre un escriptor brasiler, en Graciliano Ramos, però a proposta de l'Albert, em vaig engrescar a fer un curset d'estiu a Barcelona, una mena de taller per a estrangers, a l'Institut d'Estudis Catalans. Era l'any 1971. Vaig estar un mes a Barcelona, i me'n vaig enamorar. Abans havia estat un any a Madrid i a Lisboa, estudiant, però aquell curset a Barcelona... va ser decisiu”.

DE SALVAT-PAPASSEIT A LES CLASSES D'ANGLÈS I A LES TRADUCCIONS

“A la Universitat de Gal·les, amb el professor Hauf, vaig anar fent progressos. No tenia nivell suficient com per entendre Ausiàs March, però sí que em vaig animar a estudiar més a fons el poeta Salvat-Papasseit, fins al punt de voler dedicar-hi la meva tesi doctoral. Jo no ho sabia, però en aquella època estava molt de moda. El musicaven des de Joan Manuel Serrat a Guillermina Motta, passant per Lluís Llach i Ovidi Montllor”.

“Vaig tornar a Barcelona, i vaig contactar amb diversos acadèmics, professors d'universitat, amics d'en Hauf, per treballar en la meva tesi. Però com li passa a molta gent, al final, em vaig embarcar en d'altres projectes, fent classes d'anglès, traduccions, etc., i la tesi va acabar arraconada, i jo, ben integrat a Catalunya.”

“Corria el 1976, feia un any que havia mort Franco, i estàvem vivint un temps històric, com ara. Penso que he tingut una gran sort, em sento molt privilegiat, perquè m'ha tocat viure moviments socials i reivindicatius importants, crucials, sense haver-ho planificat...”

LA SUSSI

“La Sussi... tan fràgil i tan forta... A mitjan anys 90, un dia em truca una noia que treballava en una editorial. La Sussi Morell. Buscava un traductor d'anglès, i algú m'havia recomanat. Ens vam conèixer i vam començar a treballar junts. La Sussi havia estudiat Periodisme, i havia ocupat un càrrec de responsabilitat en el món editorial. En aquell moment, passava un moment difícil, amb poca feina. Jo vivia a Horta, ella al carrer Girona, tots dos a Barcelona. Vam decidir anar a viure junts, a Corbera de Llobregat, en una casa que havia estat segona residència dels seus pares, i vam llogar el pis del carrer Girona. La casa estava al mig del no-res, per a qualsevol cosa havies d'agafar el cotxe, i nosaltres, que érem molt urbans, vam acabar descobrint Gelida, que estava a cinc quilòmetres, amb una vida cultural molt rica”.

PROPERA PARADA, CAMPINS

“Els meus pares coneixien Espanya de venir-hi de vacances. Jo els vaig descobrir Catalunya, i els vaig dur fins a Campins. Per aquella època, els anys 80, vam llogar un habitatge a Can Ros, per als caps de setmana, amb una amiga meva anglesa, l'Àngela. Era l'època del Restaurant La Palmera, que portava en Bonifacio, que era malagueny... Vam conèixer en Martí Pey i la Fina, que vivien a Can Faló, i a en Martí Boada, que vivia a Sant Celoni per aquells temps. Anys després s'incorporaria en Jordi Vendrell, que treballava a Catalunya Ràdio. L'Hostal estava en ple funcionament, amb la Pita i en Rafel, amb el seu sentit de l'humor incombustible...”

“Cap a l'any 1984, quan estaven fent els pisos de Can Pons, els meus pares -que reposen junts, en el mateix nínxol, al cementiri de Campins- van decidir comprar un dels pisos, que aleshores tenien un preu assequible”.

QUAN LA MALALTIA TRUCA A LA PORTA

“Cap al gener de l'any passat, li van diagnosticar a la Sussi un limfoma, que, segons els metges, amb quimioteràpia, tenia moltes probabilitats de superar. Ens venia de gust instal·lar-nos en un lloc tranquil, prop del mar. Però la crisi econòmica que travessava el país no facilitava les coses per comprar i vendre propietats, especialment a la costa, de manera que vam decidir vendre la casa de Corbera i instal·lar-nos a Campins, on jo ja estava empadronat, crec, des del 1993”. Vuit mesos després, la Sussi semblava estar recuperada.

“A l'octubre proppassat, quan li van fer la darrera prova de comprovació, apareix un punt a l'estómac que ho va trastocar tot. Un tumor cancerigen que ningú no s'esperava i que havia fet metàstasi. La quimioteràpia que havia servit per a una cosa, no servia per a l'altra. Tot va anar molt de pressa. Ens va deixar el darrer dia de l'any, mentre dormia, sense patir, per sort”.

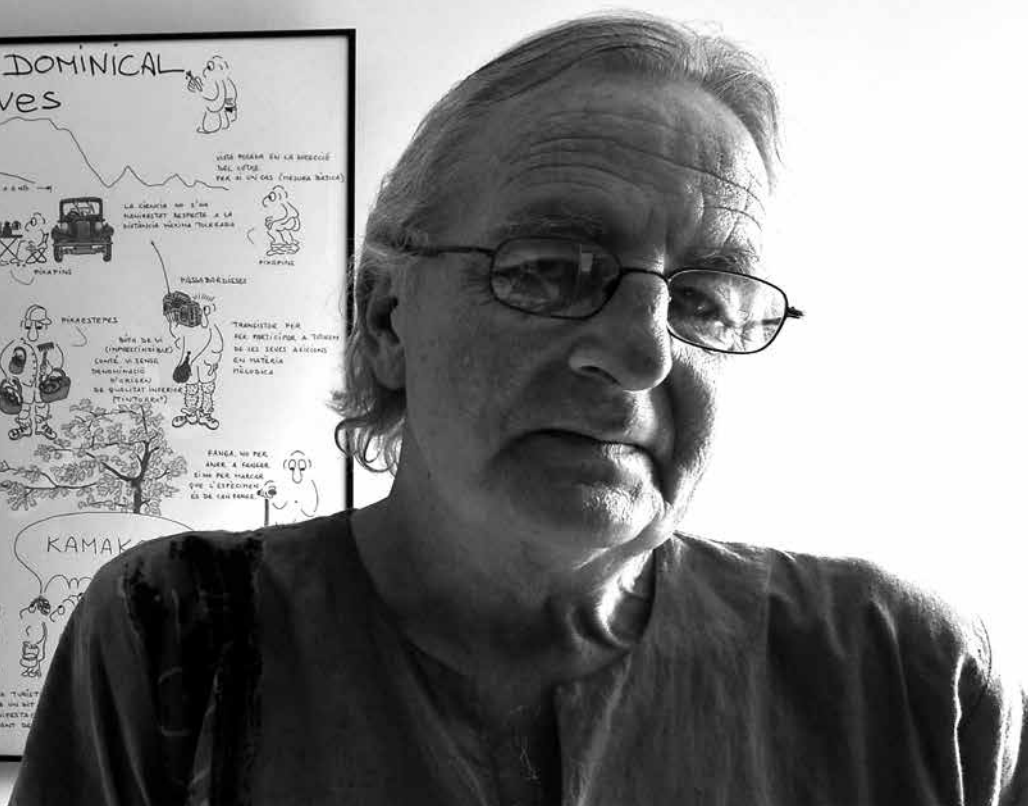
UNA PARELLA COMPROMESA

“Quan ens vam conèixer, la Sussi no era independentista. Jo ho era molt més que ella. Com que no sóc espanyol, només puc votar a les eleccions municipals i a les europees, no a les autonòmiques ni a les generals. Ens vam fer de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) des de la seva constitució, només fa quatre anys, sembla mentida! Amb el pas del temps, tot evoluciona, la política també, i la Sussi va acabar per donar-me la raó, i va començar un període d'una activitat intensíssima, com a responsable de comunicació de l'ANC del Vallès Oriental”.

“Una de les seves darreres sortides, ja molt malalta, va ser el 9 de novembre proppassat, quan es va fer la consulta sobre el futur polític de Catalunya. Fent un esforç considerable, va voler anar a votar”.

Tot un exemple de coratge i compromís, malgrat la seva aparent fragilitat.

UNA REIVINDICACIÓ I UN GEST D'AGRAÏMENT

“Campins necessita un lloc on la gent es pugui trobar. Ens falta el que hi ha a molts pobles: una plaça plena de vida. Anys enrere era una altra cosa, amb l’Hostal obert, l’ajuntament, l’escola, i fins i tot una carnisseria. Ens cal una mena de bar com el “Tramuntana”, de Ventdelplà. I no sóc l’únic que ho penso”.

“Comparat amb Corbera, Campins és Nova York. Tenim restaurants, botiga, molta activitat cultural, i, el que és més important, la gent. Des de la mort de la Sussi he pogut tastar de ben a prop la solidaritat de la gent d’aquest poble, que m’ha ajudat molt, sense imposicions. He tingut la certesa que estaven a allà, veïns, amics... Jo, que sóc un home pacífic (i molt irònic!), amant de la lectura i de la música (una afició recuperada), aquí m’hi sento molt bé”.

UN FUTUR INDEPENDENT?

“Estem vivint uns moments històrics, únics, transcendentals. Ara bé, creure que després de les eleccions del proper 27 de setembre assolirem una Catalunya independent, de manera civilitzada, democràtica, negociada i dialogant... francament, em sembla somiar truites. Crec que arribarem a ser independents, no sé quan, desitjo que aviat, però no ens podrem estalviar alguna situació complexa, encara que m’agradaria que no. El català és un poble persistent, lluitador, però no violent”.

“Quan em parlen de la Unió Europea, se m’escapa el riure, perquè no hi veig la unió per enlloc, veig un conglomerat de països escombrant cadascun cap a casa seva, donant-se de bufetades entre sí. I francament, el procés que es viu a Catalunya no els importa gaire. Ara som Espanya, un problema intern. Fins que Catalunya no assoleixi la independència, i no diguem alt i fort: som Catalunya i us oferim això, us interessa?, no arribarà el d’acord, parlem-ne...”

“Hem arribat tan lluny, que ja no hi ha retorn. Que caldrà fer una declaració unilateral d’independència? Potser sigui la única solució. Tenim una oportunitat d’or per fer un estat nou, que no es farà d’un dia per l’altre, però si no l’aprofitem, és que no ens ho mereixem”. Reflexionem-hi... 🌀

EL TEMPS

CANVI CLIMÀTIC O EL TEMPS S'HA TORNAT BOIG

miquel à. ruiz

Fa dos estius, l'Organització Meteorològica Mundial va fer públic l'informe "L'estat del clima mundial 2001-2010: Un decenni de fenòmens climàtics extrems", on s'analitza rigorosament el clima de la Terra durant la primera dècada d'aquest segle (2001-2010), posant especial èmfasi en la temperatura, la precipitació i diferents fenòmens extrems. Per exemple, les onades de calor més intenses i les condicions de temperatura excepcionalment elevades que s'han registrat a tota la Terra durant la primera dècada del segle XXI.

No cal anar més lluny, en els últims dotze mesos s'han produït a Campins tres fenòmens meteorològics tan extraordinaris que podríem qualificar d'històrics: la gran pedregada del 6 de setembre de 2014, la calorada rècord del mes del passat mes de maig i l'aiguat de 14 d'agost d'enguany (145 litres/m²). Ni els més vells del poble recorden res igual. 🌧️

foto: m. fernandez

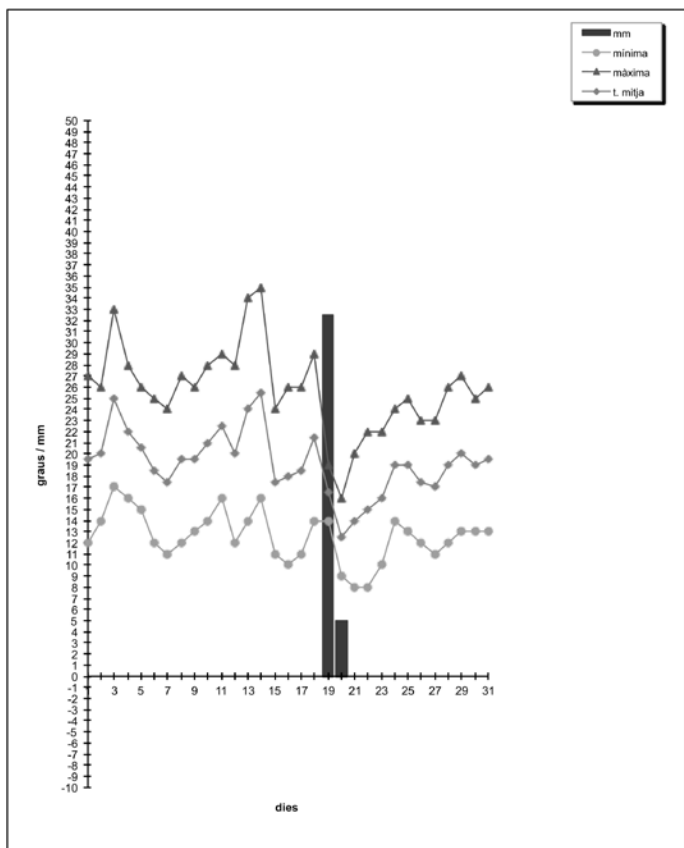

foto: m. puig illovera

FOTOS AIGUAT

foto: c. puche

foto: txema navarro

foto: m. puig llovera

foto: c. puche

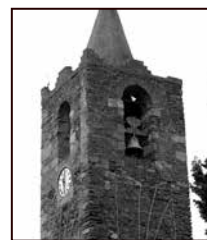

foto: j. cortina

DES DE LA PARRÒQUIA

LAUDATO SI. LA CURA DE LA CASA COMÚ

shalom

El dia 18 de juny de 2015, a l'Aula nova del Sínode, al Vaticà, el Papa Francesc va presentar la seva segona encíclica, titulada "Laudato Si" (Lloat Sigueu), sobre la cura de la Casa Comú, que conté diverses reflexions en torn a la Creació i a l'ús que en fem els homes.

Ja des del títol de l'encíclica i de les primeres línies, el Papa fa tota una declaració de principis, dirigint-se "a cada persona que habita el planeta", la Casa Comú (la mare terra), fent al·lusió al càntic "Laudato Si, mi Signore", de Sant Francesc d'Assís, el poverello d'Assissi, -en honor del qual va triar el nom com a Pontífex-, el sant potser més conegut per la seva devoció als animals, com a criatures de Déu, patró dels veterinaris, dels forestals, i per extensió, de tots aquells que lluiten per la cura de la natura i del medi ambient. En aquest càntic, Sant Francesc d'Assís parlava de la nostra casa comuna que és com una germana, amb la que compartim existència, i com una mare, que ens acull entre els seus braços, ens sustenta, ens governa i produeix els més diversos fruits.

"La germana terra -diu el Sant Pare- clama pel dany que li provoquem, a causa de l'ús irresponsable i de l'abús dels béns que Déu hi ha posat. Hem crescut pensant que n'érem els propietaris i dominadors, autoritzats a explotar-la. (...) Sovint oblidem que nosaltres mateixos som terra..."

El Sant Pare fa una revisió de les reflexions dels seus predecessors, i dels membres d'altres comunitats i organitzacions, que des de fa més de cinquanta anys estan denunciant el mal que es causa al planeta, i, en conseqüència, les serioses repercussions en la vida de l'home -del present i de les futures generacions- i en les relacions socials.

En un passeig a través de sis capítols, duu a terme una exhaustiva anàlisi del que està passant a casa nostra (contaminació, canvi climàtic, deteriorament de la qualitat de vida, desigualtats, manca de reacció...), fa un cant a la Creació, cerca les causes de la crisi ecològica, i proposa una ecologia integral (ambiental, social, econòmica, cultural) a través d'algunes línies d'orientació i acció, apostant fermament per un canvi real, vers un altre estil de vida.

Tal i com diu el Sant Pare en una de les dues pregàries amb què conclou l'encíclica: (...) "Déu dels pobres, ajuda'ns a rescatar els abandonats i oblidats d'aquesta terra, que tant valen als Teus ulls. Sana les nostres vides, per tal que siguem protectors del món, i no depredadors, per tal que sembrem bellesa i no contaminació i destrucció" (...).

NOTÍCIES PARROQUIALS

El propassat dia 29 de juliol, la camioneta del Xiprer de Granollers va passar per Campins, per recollir els aliments que generosament van aportar diverses persones, en el marc de la campanya "La fam no fa vacances", a iniciativa de les 4 parròquies (Campins, Montseny, Mosqueroles, i La Costa), amb la col·laboració de diverses botigues locals. Aquesta campanya tindrà continuïtat a partir del mes de setembre, perquè malauradament cada dia que passa hi ha més persones que necessiten de la solidaritat de tots. Animem-nos a participar! Un petit gest es converteix en una gran acció solidària.

Amb l'inici del curs escolar, l'equip de catequistes de la parròquia de Sant Joan de Campins està preparant el que serà el nou curs de Catequesi d'infants (preparació per a la Primera Comunió) i de Post-Comunió i preparació per a la Confirmació. Properament es difondrà el calendari d'activitats, que està previst que comencin durant la primera quinzena d'octubre. 🌀

fotos: g. casanovas

ELS POLLS

marta martín

De polls parlarem? No és la consulta veterinària? Sí, de fet hauria de parlar dels polls dels animals, però aquest cop he cregut molt més interessant parlar dels polls que infesten els humans, perquè tot i que no provoquen el que anomenem zoonosis (malalties dels animals que afecten a les persones) sí que ens causen força molèsties. I si algú vol, que s'ho prengui com que parlo dels polls perquè també són animals...;-)

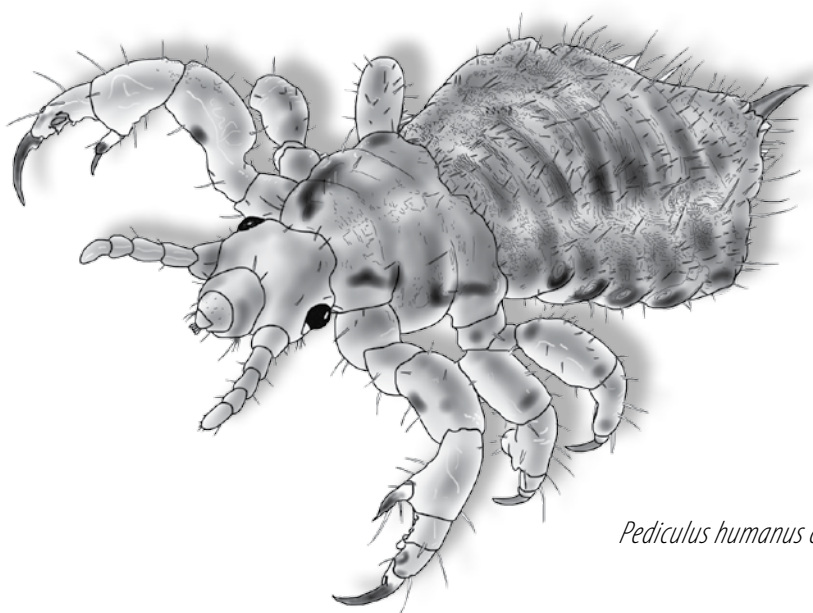
Els polls són ectoparàsits, espècie-específics, és a dir, en principi cada espècie de poll parasita només un tipus d'animal; així, els polls dels gossos només poden viure en els gossos i els de les persones només en les persones. De fet, els polls dels animals poden passar a les persones si hi tenen un contacte estret, però no poden seguir desenvolupant-se i moren al cap de poc temps. El mateix passa si els polls de les persones s'allunyen dels seu hoste, poden sobreviure unes 24-36 hores depenent de la temperatura ambient i moren si queden sobre qualsevol altre animal.

A les persones l'espècie de poll que produeix la infestació al cap s'anomena *Pediculus humanus capitis*. La transmissió es realitza gairebé sempre per contacte directe de cap a cap, sobretot entre nens, però també entre persones que viuen en condicions de falta d'espai o d'higiene.

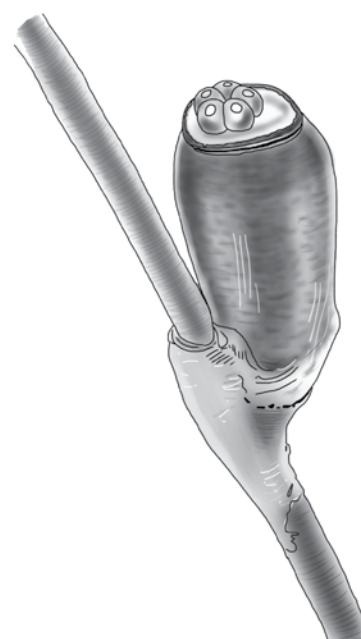
El cicle evolutiu dura uns 21 dies. Dels ous, que quan estan plens són de color marró i quan queden buits són blanquinosos, surten les larves. Aquestes passen per diverses fases (totes larvàries) abans d'arribar a la maduresa sexual, al cap de 14 dies. Els adults fan 4mm com a molt i posen de 4 a 8 ous (llémenes) al dia enganxats als cabells i en contacte amb el cuir cabellut. Quan la distància entre les llémenes i el cuir cabellut és de 2.5mm (perquè el cabell va creixent, i ho fa a raó d'1cm al mes), és a dir, al cap d'una setmana aproximadament des que l'adult els ha posat, i gràcies a que la temperatura ambient baixa (pel fet d'allunyar-se del cap), les larves eclosionen.

Tant les larves com els polls adults s'alimenten de sang i al picar poden produir reaccions eritematoses i fortament pruriginoses (zones vermelles i molta picor) sobretot darrera les orelles o a la zona de la nuca.

Per tractar les infestacions per polls existeixen varis productes que tenen per objectiu destruir tant els ous com les fases larvàries i els adults. Se sol recomanar repetir el tractament al cap de 7 dies. 🐛

Pediculus humanus capitis

Posta de *Pediculus humanus capitis*

dibuixos: c. puche

IMATGES DEL CURS 2014 - 2015

No puc suportar-ho!

El pobre tíó no vol ni veure la que li està caient

Guaita què fan?

Els s'ho miren d'una altra manera

Altres s'ho miren des de dalt

N'hi ha que s'ho veien venir

Altres s'ho miren amb lupa

fotos: escola l'alzinar

Ah! Mira-te'ls

A L'OMBRA DEL QUERCUS

martí boada

NOTES DE CAMP

DIJOURS 31 DE JULIOL

El dia s'enceta amb un clap de núvols a la muntanya de baix, la joia de pujar al massís, sempre amorós, em fa plaer. Res de nou al pla de la riera de Pertegàs. Fa temps que a l'estiu no s'hi sent cantar la guatlla. Petita au de la família de les gallinàcies, molt popular, exaltada pels poetes romàntics i empaitada i desitjada pels caçadors. En aquests dies de juliol, després de la sega del blat i l'ordi, sempre se la sentia cantar arreu dels rostolls acabats de dallar, dels camps de cal Poll, can Reverter, del mas Cortada. Ho feia amb un característic "set per vuit, set per vuit" o "blat segat, blat segat", amb aquestes expressions populars s'imitava onomatopeicament el seu cant de reclam. Ara la guatlla s'ha fet fonedissa, no se sent enlloc de la plana.

Els caçadors disposaven d'un reclam específic per a la captura de la guatlla, "el botet", un petit artefacte en forma de petita bossa de cuir amb un tub en un extrem, fet amb os d'au grossa o de metall. El caçador es posava el botet al palmell d'una mà i amb l'índex de l'altra mà tocava el botet. Si el caçador era destre feia acostar el mascle de guatlla fins molt a prop.

La rarificació de la guatlla al Montseny, que per cert no ha aixecat cap protesta, com si n'hi hagués categories fins i tot en les desaparicions d'espècies. De fet és cert, hi ha llistes fetes des de despatxos de terres enllà, és el cas de la UICN, que gestiona aquestes disfuncions i posa rangs. I jo em continuo preguntant què vol dir l'absència de la guatlla al nostre territori? Amb tota probabilitat és un mal indicador. 🐾

dibuix: m. boada

A PEU DE FOTO

ESPÈCIE EN PERILL D'EXTINCIÓ

foto: c. puche

REFRANYS I ENDEVINALLES

joan antoja

ENDEVINALLA

**QUATRE CAMES DINS D'UN LLIT I
EL RIGORRIC AL MIG.**

Qui no té, no perd.
Qui al cel escup a la cara li cau.
L'airet de matinada s'emporta la rosada.

SOLUCIÓ: LA NOU

B.B. KING

THE KING IS GONE

jaume vilà

La dècada dels 50 - 60 a casa no eren precisament anys d'abundància. No ens faltava res, però tampoc sobrava. Això feia que quan passaven els Reis, els regals que em deixaven no eren especialment generosos, però afortunadament sempre hi havia una excepció: els Reis de la tieta Júlia, que sempre destacaven per la seva originalitat i generositat. A la tieta Júlia, vídua del germà gran del meu pare mort a la guerra, la van casar amb un dels terratinents més adinerats d'Arbúcies i es movia en un altre nivell. A part d'una escopeta d'aire comprimit de balins, tot un luxe en aquella època, recordo entre altres regals de Reis una ràdio que vaig instal·lar ràpidament en un prestatge de la meva tauleta de nit.

Així cada nit m'entretenia a buscar emissores estrangeres, principalment franceses, que posaven músiques completament diferents de la música nacional. Allà vaig escoltar per primera vegada un tal B.B. King. La seva veu i sobretot la seva especial manera de tocar la guitarra, una Gibson ES 335 anomenada Lucille, eren inconfundibles. Si feia una introducció de guitarra a les seves cançons, no necessitava més de tres o quatre notes per saber que era ell, el Rei del blues.

Quan vaig ser més gran i les coses van anar millorant, vam poder comprar un tocadiscos. Un Koniger Dual, un "trasto" que mai va anar bé, però que em permetia mal sentir la música que m'agradava. De fet havia comprat ja uns quans vinils abans de tenir el tocadiscos i els anava a escoltar a casa d'un amic. Per fi vaig poder-ho fer a casa. Un dels primers de la col·lecció va ser Don't answer the door, de B.B. King.

Amb els anys, la meva afició pel jazz i el blues ha anat creixent incorporant nous intèrprets i he tingut l'oportunitat sobretot d'assistir a molts concerts en directe, entre ells uns quants de l'amic B.B. Especialment emotiu va ser l'últim que va fer al Poble Espanyol de Montjuïc, quan es va acomiadar dient que aquell era el seu darrer concert a Europa i que continuaria tocant als USA però ja no tornaria més per aquí. Després va dir: "La primera vegada que vaig tocar aquí plovia, avui no plou i sóc feliç de tornar a tocar a Barcelona". Després va parlar la Lucille.

En B. B. King va néixer el 16 de setembre de 1925 en una barraca d'un camp de cotó a prop de Indianola, Mississipí, i va morir a Las Vegas el 14 de maig de 2015 als 89 anys. El seu desig de ser enterrat a Indianola es va complir religiosament. El cos del rei va ser traslladat des de Las Vegas a Memphis i des de Memphis, tot passant per la Highway 61 (la llegendària autopista del blues) amb una marching band tocant el When the saints go marching in, fins a Indianola. A l'església baptista de Bell Grove Missionary li van fer un funeral de cos present escoltat per dues Lucilles per ésser després enterrat prop del Mississipí segons el seu desig.

El president Obama li va dedicar un parlament del qual en destaco uns fragments:

"El blues ha perdut el seu rei i Amèrica ha perdut una llegenda. Ningú ha treballat més que B.B., ningú ha inspirat a tants artistes, ningú ha fet més per propagar l'evangeli del blues".

Descansi en pau el Rei.

B.B KING: WHY I SING THE BLUES. YOUTUBE

TRADUCCIÓ D'UNA ESTROFA:

*Ara el Pare Temps m'està atrapat
la meva joventut se n'ha anat.
Em miro al mirall cada dia
i deixo que em digui la veritat.
Canto el blues,
haig de cantar el blues...*

foto: j. vilà

EL TEOREMA KATHERINE

maria danés vila

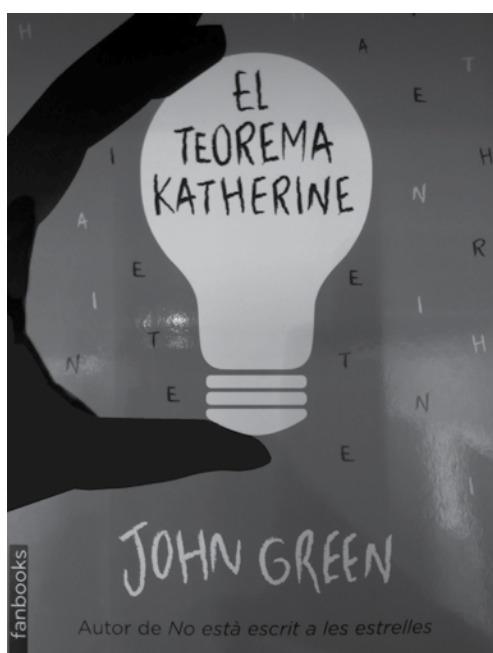

foto: c. puche

fanbooks

Autor de *No està escrit a les estrelles*

SIPNOSIS

Segons Colin Singleton hi ha dos tipus de persones: els que deixen i els que són deixats. Ell, sens dubte, pertany al segon, ja que ha tingut dinou novies anomenades Katherine i totes l'han deixat. La seva última novia, la Katherine nombre dinou, li ha trencat el cor.

Colin, un noi prodigi jueu, al costat del seu millor amic musulmà Hassan entrenen un viatge en cotxe per Amèrica amb el propòsit de superar la tristesa que envaeix a Colin, i, a més a més, pugui trobar un teorema que expliqui la raó perquè l'amor funciona o no funciona, amb què espera pronosticar el futur de tota relació i amb això convertir-se en un geni.

Any: juny de 2014
Autor: John Green
Preu: 14.95 €
Editorial: nube de tinta

Aquest viatge els portarà a Gutshot, un poblet de Tennessee, on coneixeran tot de personatges molt especials i que els canviaran la vida, com Lindsley Lee Weels o la Hollis.

Té cops d'humor, amb bones reflexions sobre l'amor i diàlegs carregats de vida. Molt entretinguda i sobretot recomanada als joves que els agraden els llibres de comèdia.

Opinió: Personalment m'ha agradat, és una novel·la fàcil; però penso que no és ni de bon tros la millor obra de John Green, ja que el desenvolupament de la història i els diàlegs no estan a l'altura d'altres obres seves. I també penso que ha faltat una mica del drama tan característic de l'autor.

JOHN GREEN

John Green va néixer a Indianàpolis el 24 d'agost de 1977. És un famós escriptor de literatura juvenil i de ficció nord-americà i també blogger de YouTube. És molt reconegut per la seva última novel·la "The fault in our stars", en català: "No està escrit a les estrelles", una novel·la que quasi tots els joves i no tan joves coneixen. 🍕

MESSI HA FITXAT PEL TARADELL F.C.

miquel à. ruiz

Algú pot dubtar de la genialitat de Messi, del seu talent, de la seva singularitat irrepetible? Doncs vet aquí el sil·logisme: si la Marta és a l'escola allò que Messi és a l'estadi de futbol, i Messi és el més admirat dels mags amb la pilota; la Marta Rovira i Homs és la més admirada i estimada dels mestres que des de 1871 han educat els nens i les nenes de l'escola de Campins.

Als àrbitres, com als mestres, tothom es veu amb cor de criticar. Han de prendre decisions ràpides, sovint sense gaire recursos. Estan entre la norma i el criteri personal. Sancionen, s'equivoquen, frustren i intenten mantenir el control del partit perquè els jugadors, els autèntics protagonistes, puguin desenvolupar les seves habilitats i assolir, en equip, els seus objectius. Els àrbitres no xuten la pilota, però fan possible que el partit es jugui a satisfacció d'un públic nombrós i crític. A l'àrbitre sovint se li xiula i fins i tot se li insulta; a Messi no, mai. Els afeccionats sempre estaran agraïts a Messi i, si un dia no és així, l'afecció haurà perdut l'oremus.

Tot i que s'han vessat moltes llàgrimes en el seu comiat, la marxa de la Marta no ens entristeix. Ens ha regalat tanta alegria que ara ens alegrem perquè ha estat destinada al seu poble. S'ho mereix, i tant que s'ho mereix. L'escola de Taradell aviat serà conscient del gran actiu que incorpora a la seva plantilla. La Marta, però, sempre quedarà vinculada a l'escola de Campins, no tan sols com a història viva i record inoblidable, sinó que sempre estarà connectada a Campins. Els llaços blau, vermell i verd que uneixen les dues parts de la genial ceràmica que va crear la Patrícia per obsequiar-la en el seu comiat així ho simbolitzen. Quan tens quelcom molt preuat el vols retenir. Nosaltres l'estiràvem cap a aquí, la seva família i amics l'estiraven cap allà; però era inútil, les seves arrels són a Osona, el cor de Catalunya.

Quan la presència d'una persona omple tot l'espai és perquè la seva ànima és molt gran.

Marta, estimada Marta, moltes gràcies. 🍀

foto: m. à. ruiz

LA TÒFONA, EL DIAMANT NEGRE

fina ferrando

La tòfona, degut al seu perfum i al seu sabor, fort i aromàtic, i sobretot a causa del seu preu tan elevat, s'utilitza més sovint com a condiment o guarnició en algunes preparacions com salses, cremes, amanides, farcits, etc. que no pas com a protagonista principal d'un plat específic.

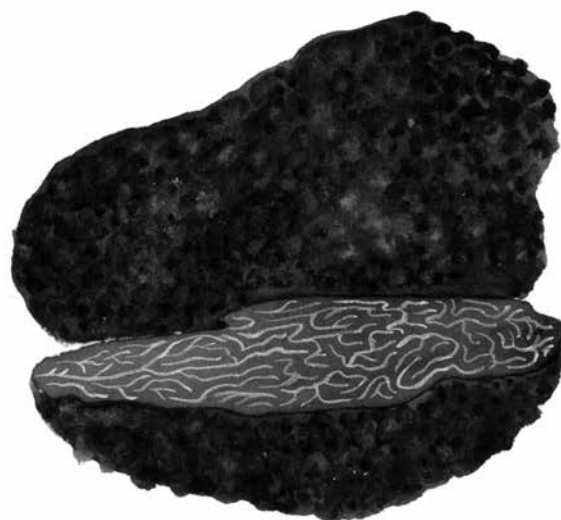
De totes maneres, quan es té la sort de poder-ne obtenir, amb les tòfones es poden dur a terme una sèrie de receptes dignes dels paladars més refinats i exigents.

Per poder utilitzar i conservar les tòfones, cal rentar-les amb vi blanc corrent, raspallant-les bé i posant-les després a macerar en conyac o millor encara en Armagnac, procurant que quedin ben cobertes pel líquid. Seguint aquest procediment les tòfones es guardaran durant molt de temps i a més incrementaran el gust i l'aroma.

TRUITA DE TÒFONES

Ingredients:

2 tòfones
6 ous
2 cullerades de mantega
1 vas de vi blanc embocat (o sigui lleugerament dolç)
1 culleradeta de conyac
sal, pebre i nou moscada

dibuix: c.pucche

Preparació

Tallar les tòfones a dauets i posar-les en un petit cassó amb una nou de mantega, el vi, el conyac, la sal, un pols de pebre i un pols de nou moscada. Fer-ho coure tapat i a foc lent fins que el vi s'hagi evaporat per complert.

Batre bé els ous i fer la truita amb la mantega restant.

Abans de cargolar-la, col·locar-hi les tòfones al centre.

Servir-ho calent.

Si es desitja la truita més esponjosa incorporar 2 o 3 cullerades de crema de llet als ous batuts.

POLLASTRE AMB TÒFONES

Ingredients

4 tòfones
1 pollastre
3 cebes
150 gr. de llard
1/2 vas de vi blanc
1 copeta de conyac
sal, pebre, canyella en pols

foto: m.pey

Preparació

Netejar les tòfones, pelar-les i partir-les a daus. Posar-les a macerar en un bol amb el vi i el conyac durant una hora. Trinxar les peles.

Trossejar el pollastre reservant el fetge.

En una cassola, amb el llard ben calent, daurar el pollastre salat i empebrat i amb un pols de canyella. Quan els trossos siguin rossos, incorporar-hi les cebes tallades fines. Remenar-ho sovint perquè no es torri la ceba.

Picar el fetge cru al morter; desfer-lo amb un xic d'aigua i afegir-lo a la preparació. Seguidament hi tireu les tòfones, les peles trinxades i la barreja de vi i conyac de la maceració. Comprovar el punt de sal i acabar la cocció a foc suau. 🍄

PARTICIPACIÓ CIUTADANA

Demanem als lectors de La Mostela que ens ajudin a trobar una solució entre tots, per acabar amb aquests actes incívics d'una vegada. Si teniu alguna proposta que penseu pot ser vàlida per solucionar aquest problema, us agraïm que ens la feu arribar via e-mail a **esborranys@lamostela.cat**. D'aquí a la propera Mostela recollirem totes les propostes i les farem arribar a l'Ajuntament per tal que decideixin què fer.

Moltes gràcies per la vostra participació.

fotos: c. puche

L'himne dels Segadors en la seva versió original, és molt diferent de com el coneixem avui en dia. En aquesta Mostela la podreu conèixer.

EDICIÓ: **ASSOCIACIÓ LA MOSTELA** Pl. de la Vila, s/n, Casal A. Tàpies - Campins
N.I.F. G65790750

JUNTA:

Carles Puche - President
Gemma Casanovas - Secretària
Miquel Barnola - Tresorer
Marta Martín - Vocal
M^a del Carme Moré - Vocal
Miquel À. Ruiz - Vocal

LA MOSTELA

no comparteix necessàriament les opinions expressades en
les col·laboracions signades pels seus autors.

CONSELL DE REDACCIÓ:

Gemma Casanovas, Marta Martín, Bel Miralles, M^a del Carme Moré, Miquel Barnola, Miquel À. Ruiz, Joan Lacruz, Jaume Vilà, Sergio Borràs, Andreu Tohá i Carles Puche.

COL-LABORADORS en AQUEST NÚMERO:

Martí Pey, Ajuntament Campins, Gemma Casanovas, Carles Puche, Shalom, Marta Martín, Jaume Vilà, Sergi Clivillé, Miquel À. Ruiz, Martí Boada, Assemblea Nacional de Catalunya, , Miquel Barnola, Joan Antoja, Fina Ferrando, Maria Danés Vila, Daniel Riera i Boix, J. Cortina, M. Puig Llovera, Txema Navarro, M. Fernández, Jordi Zaragoza.

MAQUETACIÓ I DISSENY: Estudi Puche S.L.

IMPRESSIÓ: ARCO

El © de les imatges i del text és propietat dels autors indicats en cada imatge.

Si voleu contactar amb nosaltres adreceu-vos a esborranys@lamostela.cat

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda de cap manera sense el permís dels autors.

amb el suport de:

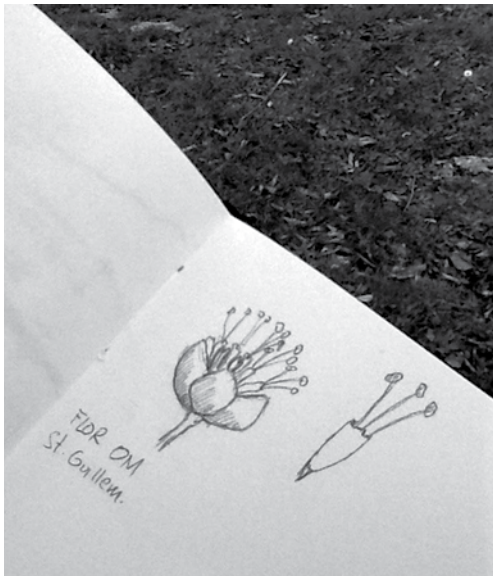
Ajuntament Campins

estudi puche sl

ITINERARI: ARBRES DELS NENS

PROJECTE INTERDISCIPLINARI: "ESTIMAR ELS ARBRES DE CAMPINS"

Sóc l'om el més fort del món, l'arbre de l'Arnau, me'n sento molt orgullós. Tinc entre 30 i 40 anys. Com aquell qui diu, estic a la flor de la vida, no com aquella figuera que tinc a la vora que és vella i arrugada. Bé, aniré al gra, ens situem als anys 80, els millors anys de la meua vida o els pitjors perquè se'm van morir molts familiars. La causa va ser per una mena de gong; els va atacar i, de mica en mica, els va anar destruint fins arribar a podrir-los. Vaig ser l'únic que vaig sobreviure... tipus «Harry Potter», però després em va passar una cosa meravellosa: vaig conèixer una persona, em sembla que es deia mossèn Andreu o mossèn Joan. Sí, sí, era mossèn Andreu, era el meu amic, en canvi a la figuera no hi anava mai però ella té una altra opinió; com que li falta un caragol o dos, doncs s'imagina coses que no són (ai, que me'n vaig del tema!)... doncs ella diu que era ella qui rebia les visites de mossèn i no jo. Recordo que sempre m'explicava tot el que li rondava pel cap. Un dia el mossèn Andreu no va venir, esperava i no venia, van passar dos dies, van passar tres dies i no el vaig tornar a veure mai més, però jo seguia allà pal plantat sense fer res. A partir d'aquell moment m'han anat sortint noves aventures per viure.

Arnau

DADES DESCRIPTIVES

Perímetre del tronc: es tracta d'un arbre de 4 branques, mesurem la soca a 30 cm del terra – 1,43 cm

Alçaria: 9 m

Amplada de la capçada: 6-7 m

ENTORN

Situat a Sant Guillem a 10 metres del mas. L'om es troba entre un lledoner i una petita noguera. Per un costat toca al camí i per l'altre albira els camps.

MOTIU SINGULARITAT

Els oms pateixen una malaltia anomenada "grafiosi": una mena de fong que arriba a l'arbre a través d'un insecte molt petit, l'escolítid, que porta les espores del fong. Aquests penetren a la saba de l'arbre i n'obturen la circulació produint la mort de l'arbre.

Aquest és un om saníssim, amb bones defenses. A pocs metres, més avall de la figuera tot el grup d'oms que hi havia van quedar afectats per la grafiosi i van morir.

ASPECTE GENERAL

Es tracta d'un om de quatre branques, molt sa i sense mostrar signes d'afectació per la "grafiosi".

NOTA POPULAR

En Martí Boada ens va explicar la metàfora de l'om i el lledoner:

Es van trobar un om i un lledoner i l'om li va dir:

– Sóc l'om, l'arbre més fort del món

I el lledoner que se'l té per un arbre modest li va dir:

– Oh! Potser (li va criticar l'arrogància)

L'om se'l té per un arbre molt bo, noble, valent, fort. Al cap de poc l'om es moria i el lledoner estava ben valent. És un exercici de modestia en l'àmbit popular. L'om com un arbre pedant, arrogant, que ho sap tot... i el lledoner com el modest.

MEDICINA NATURAL

Tant a Amèrica del Nord com a Europa era costum preparar infusions amb l'escorça interna de l'om per tractar refredats, tos, diarrea, hemorràgies internes i febre. Diuen que l'essència de l'om activa la ment i equilibra el cor.

CULTURA, MITOLOGIA I SIMBOLOGIA

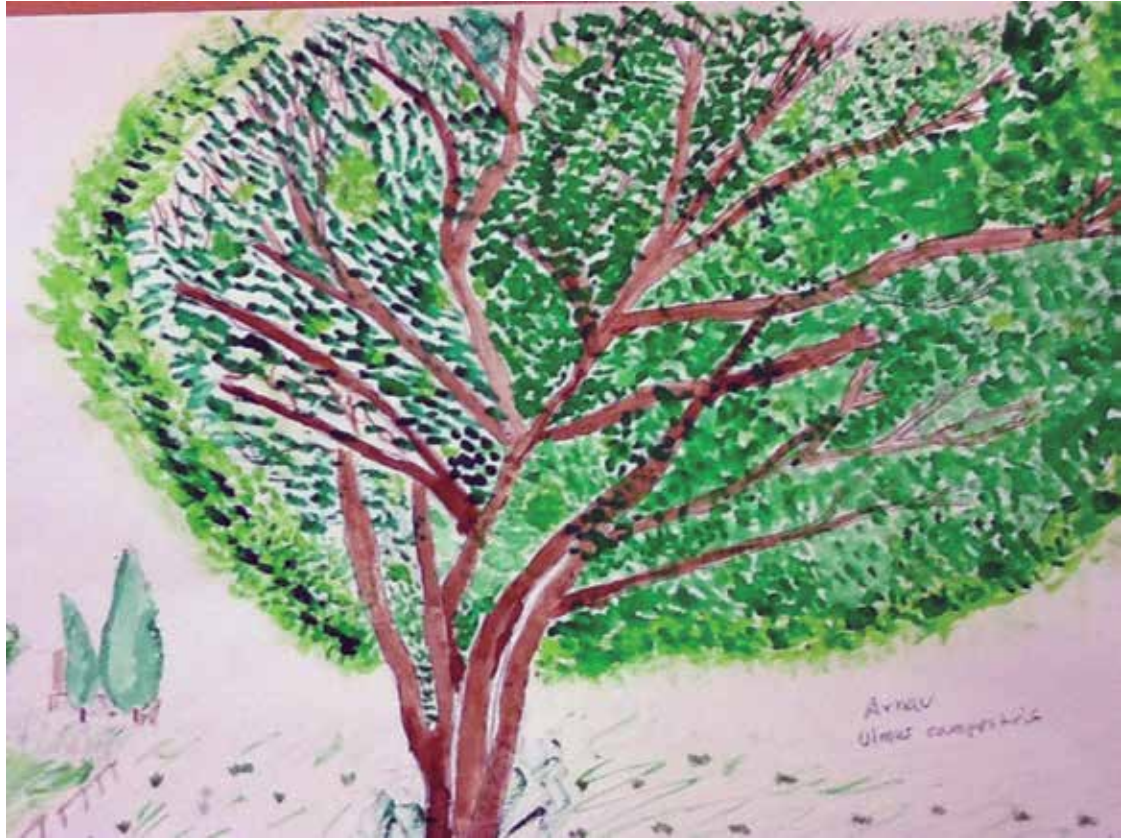
Alguns països l'associen amb el món dels follets perquè diuen que els oms es trobaven en els encreuaments que portaven al món de les fades. En altres països, com a Escandinàvia, era considerat com la porta sobrenatural que unia el món dels humans amb el dels esperits de la naturalesa.

ASSOCIACIÓ ASTROLÒGICA

Mercuri i Saturn

Nom còmu: OM
Nom científic: *Ulmus campestris*
Nom especial: ARBRE DE L'ARNAU

ELS ALTRES CAMPINENS

Malpolon monspessulanus

CATALÀ: SERP VERDA, CASTELLÀ: CULEBRA BASTARDA

sergi clivillé

Exemplar adult

Exemplar juvenívol

Adult atropellat

Mossegada d'un exemplar juvenívol en un dit de la ma

A

questa bonica serp és l'ofidi més gran de la Península Ibèrica amb els seus 2 metres de longitud (algunes assoleixen 2,5m). El cap és estret, punxegut, amb els ulls grossos i unes prominents crestes supra-oculars que recorden unes celles sobresortints. El cos és gruixut i de color marró, gris, verd oliva, groguenc o bru.

A Catalunya es troba a totes les comarques amb l'excepció de l'Alta Ribagorça, nord del Ripollès i del Pallars Sobirà i la Val d'Aran.

Ocupa una gran varietat de biòtops, des del nivell del mar fins als 2000m d'altitud, tals com pinedes, alzinars, brolles, garrics, baràssars, conreus i, fins i tot, el medi urbà.

A Campins és una de les serps més abundants i sovint s'observa en llocs amb cobertura arbustiva densa, marges i murs de pedres.

La femella realitza una posta de 4 a 18 ous que amaga en coves, galeries de conills o altres micro-mamífers i que ecllosionen passats 45-60 dies. Les cries neixen amb 20-28cm de longitud, el cap gran i ben diferenciat, i els ulls molt grossos.

Espècie diürna, la seva dieta inclou altres rèptils (sargantanes, dragonets, llangardaixos, serps), petits mamífers (rates, ratolins, talpons, musaranyes, conills...) i diversos ocells (abellerols, orenetes, merles...).

La serp verda és una de les dues serps verinoses presents a Campins. La seva perillositat és, però, molt més baixa que la de l'escurçó, ja que es tracta d'una serp verinosa opistoglifa, és a dir, les dents inoculadores del verí estan situades a la part posterior de la mandíbula superior i per això amb una mossegada difícilment n'inoculen. En cas d'un improbable enverinament per mossegada es produeix un edema, amb inflamació i rigidesa de la zona afectada, acompanyat ocasionalment de dificultats per respirar i engolir. El tractament amb antihistamítics i corticoides provoca la desaparició dels símptomes generalment dins les primeres 48 hores.

Entre els seus enemics naturals hi figuren diverses rapinyaires (àligues, xoriguers, aligots, milans...), alguns mamífers i serps de la seva pròpia espècie o d'espècies diferents. També són víctimes freqüents d'atropellaments a les carreteres degut a la seva predilecció per aprofitar el calor de l'asfalt per escalfar-se